

Arrest

nr. 61 549 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2011. Beiden beslissingen zijn aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Hoewel betrokkene qua verblijf eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor 2.8A dient betrokkene hiertoe een wettig verblijf te hebben gehad voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008. Betrokkene toont dit echter niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen terug te vinden. De advocaat van betrokkene meldt als geloofwaardige poging de inschrijving van betrokkene op de Kunstacademie te Brussel. Ten eerste levert betrokkene hiervan geen bewijs en blijft het bij een loutere bewering en ten tweede is een schoolinschrijving geen poging om een legaal verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. Verder legt betrokkene een attest van MRAX voor waarin vermeld wordt dat betrokkene op volgende data 31.07.2009, 01.09.2009 en 05.11.2009 langskwam in verband met een eventuele regularisatie. Dit attest kan evenmin weerhouden worden gezien het inwinnen van inlichtingen geen geloofwaardige poging inhoudt. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door verschillende getuigenverklaringen, de verblijfstitel van zijn broer, door attesten van tewerkstelling, betrokkene zou al 20 jaar in België wonen en hier volledig verankerd en geïntegreerd zijn, hij zou op een positieve manier willen deelnemen aan onze maatschappij, hij zou perfect Frans spreken en ook behoorlijk wat Nederlands, hij zou ondertussen veel vrienden hebben leren kennen, hij zou werkbereid en gemotiveerd zijn, hij zou zich aangepast hebben aan onze maatschappij en onze manier van leven, betrokkene wil zich volledig integreren en wil heel veel moeite doen), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Betrokkene wenst zich verder te beroepen op punt 28B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt enkel twee getuigenverklaringen voor van vroegere werkgevers. Gezien dit geen arbeidscontracten zijn, kunnen deze niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract.

Betrokkene wenst zich verder te beroepen op andere prangende humanitaire situaties, maar hij laat na dit verder te specificeren.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (artikel 3 van het E.V.R.M., redenen van onverwijderbaarheid, medische problemen) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden Ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde.

Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als element ten gronde aanvaard te worden.

Betrokkene haalt verder aan dat hij onmogelijk terug kan keren. Hij laat echter na te specificeren waarom een terugkeer voor hem onmogelijk is. Deze algemene bewering kan dan ook niet aanvaard worden als element ten gronde.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: het medisch attest van Dokter C. en verschillende RXn): de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft in België en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”.

Op 22 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de tweede bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 februari 2011 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2011.

Verzoeker ontplooit echter geen middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“In haar beslissing dd. 14.02.2011 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: verweerder”) vooreerst dat verzoeker zich wenst te beroepen op punt 2.8A van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009. Zij gaat verder en stelt:

“hoewel betrokkene (verzoeker) qua verblijf eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor 2.8A dient betrokkene hiertoe een wettig verblijf te hebben gehad voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008.”

Verweerder meent dat verzoeker dit niet aantoot, noch dat er in het administratief dossier van verzoeker aanwijzingen daaromtrent terug te vinden zijn.

Niets is echter minder waar. Verzoeker zal hierna uiteenzetten waarom.

Eerst en vooral is het zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken (verweerder) in haar beslissing zelf erkent en bevestigt dat verzoeker qua verblijf in aanmerking kan komen voor 2.8A. Dit blijkt duidelijk uit haar bewoordingen in voormelde aangehaalde paragraaf.

Deze erkenning wordt bovendien nogmaals ‘versterkt’ en bevestigt daar waar verweerder opnieuw in de beslissing zelf — stelt:

'Hoe goed de integratie ook moge zijn (betrokkene staat dit door verschillende getuigenverklaringen, de verblijfstitel van zijn broer, door attesten van tewerkstelling, betrokkenen zou al 20 jaar in België wonen en hier volledig verankerd en geïntegreerd zijn, hij zou op een positieve wijze willen deelnemen aan onze maatschappij hij zou werkbereid en gemotiveerd zijn,...'

Uit de context van de gebruikte bewoordingen blijkt bijgevolg duidelijk dat de DVZ opnieuw bevestigt en erkent dat verzoeker erg goed geïntegreerd is in onze maatschappij en in ons land. Dit samengenomen met de bevestiging dat verzoeker qua verblijf in aanmerking zou kunnen komen voor 2.8A. kan niet anders dan beschouwd worden als een aanvaarding en bevestiging door verweerder van de duurzame lokale verankering van verzoeker in ons land.

Het is klaar en duidelijk dat de DVZ dit in se bewezen en "aanvaard" acht.

Verder rest (ivm. toepassing 2.8A) nog de voorwaarde dat verzoeker een wettig verblijf moet hebben gehad in ons land voor 18.03.2008 (zo stelt de DVZ zelf) dient hij een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008.

In dit kader (geloofwaardige poging) speelt de verklaring van Meester E. H. echter een cruciale rol. Het gaat over stuk 9 van het verzoekschrift (aanvraag), in concreto stuk 3.

Op 1 maart 2006 heeft verzoeker Meester E. H. geconsulteerd, teneinde informatie in te winnen omtrent zijn concrete regularisatiemogelijkheden in België. Meester H. heeft op 09.11.2009 een verklaring geschreven ter bewijs/bevestiging van het feit dat verzoeker zich op voormelde datum (1 maart 2006) op haar kantoor had aangeboden met concrete vragen omtrent zijn regularisatie (stuk 3).

Dit document toont klaar en duidelijk aan dat verzoeker reeds lang voor 18.03.2008 (!) een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen in ons land.

Doch gaat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer voorbij aan deze veelzeggende verklaring en schendt zij daarbij de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel.

In deze context verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 december 2010 (nr. 53 968) waarin de RVV stelt:

'Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene beweert dat zij reeds eerder een advocate had gecontacteerd teneinde onder andere een machtiging tot verblijf te bekomen doch dat deze advocate om ongekende reden geen actie heeft ondernomen. Echter, betrokkene legt hiervan geen bewijzen voor. De loutere vermelding dat betrokkene een eerdere poging om een machtiging tot verblijf heeft ondernomen volstaat niet om weerhouden te worden wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. '

In tegenstelling tot voormeld geval, heeft verzoeker in onderhavige zaak wel degelijk schriftelijk bewijs van het feit dat hij Meester H. op 1 maart 2006 gecontacteerd heeft in verband met het bekomen van een verblijfsmachtiging (stuk 3). Hij legt dus effectief concreet bewijs voor van deze geloofwaardige poging.

Voornoemde verklaring dd. 09.11.2009 (stuk 3) werd bovendien reeds bij het verzoekschrift dd. 30.11.2009 gevoegd (stuk 9 bij het verzoekschrift). De verwerende partij (DVZ) had er op het moment van de bestreden beslissing aldus duidelijk kennis van en kon er derhalve rekening mee houden. Dit heeft zij echter niet gedaan.

a) Verweerder heeft niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RVV. nr. 14456. 25 juli 2008; RVV nr. 25858. 29 juli 2008),

Door in haar beslissing louter te vermelden dat het attest vanwege advocaat H. niet kan weerhouden worden, daar het inwinnen van inlichtingen geen geloofwaardige poging inhoudt, schendt verweerder haar materiële motiveringsplicht.

Uit voorgaand arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 december 2010 (nr. 53 968) dient a contrario immers afgeleid te worden dat een voorliggend concreet bewijs, i.c. een schriftelijke verklaring van een advocaat omtrent het inwinnen van inlichtingen door verzoeker in verband met verblijfsmachtiging (stuk 3), effectief als een geloofwaardige poging beschouwd dient te worden.

Verweerder heeft deze feitelijke gegevens (het attest zelf en de erin opgenomen verklaring) niet correct beoordeeld en is op onredelijke wijze — en in tegenstelling met het arrest dd. 28.12.2010 - tot een verkeerd besluit gekomen.

Bovendien betreft het een allesbehalve adequate motivatie.

Aan de materiële motiveringsplicht werd geenszins voldaan.

b) Verweerder heeft het zorgvuldigheidsbeginsel niet gerespecteerd.

“In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding” (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen” (R.v.St., nr. 107.624. 11 juni 2002).

Door zonder meer te besluiten dat het attest vanwege advocaat H. niet kan weerhouden worden, daar het inwinnen van inlichtingen geen geloofwaardige poging inhoudt, heeft de DVZ haar beslissing niet op zorgvuldige wijze voorbereid. Indien ze dat wel gedaan had, en de relevante rechtspraak ter zake geconsulteerd had (cf. supra), had zij wel geweten dat die verklaring (de inhoud) wijst op een geloofwaardige poging van verzoeker.

c) Verweerder heeft het redelijkheidsbeginsel niet gerespecteerd.

“De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is” (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008)

Op grond van voormelde overwegingen (in punt 1 en 2) is het duidelijk dat het uiterst summier geargumenteerde oordeel van verweerder omtrent de geloofwaardige poging (cf. ivm. de verklaring van Meester H.) tegen alle redelijkheid indruist. Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder tot dergelijk onredelijk oordeel is kunnen komen.

d) Ten slotte is het duidelijk dat de DVZ met haar beslissing dd. 14.02.2011 artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Zoals hierboven reeds vermeld heeft verweerder zelf de duurzame lokale verankering impliciet aanvaard in zijn beslissing. Bovendien werd hierboven aangetoond dat er wel degelijk een geloofwaardige poging werd ondernomen door verzoeker vóór 18.03.2008 (stuk 3). Verzoeker brengt ook de nodige identiteitsdocumenten bij (zie aanvraag dd. 30.11.2009).

e) Dit alles maakt dat zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wel degelijk gegrond had moeten worden verklaard. Verzoeker maakt immers effectief aanspraak op een machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

Dit middel dient bijgevolg ernstig beschouwd te worden.”

In casu wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij hij zich beroept op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. De verwerende partij betwist niet dat zij de instructie blijft toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid voor wat betreft de beoordeling van dergelijke aanvraag.

Het criterium 2.8A in van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig en ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die vóór die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verzoeker betwist niet dat hij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf had in België, maar meent dat hij op een duidelijke wijze heeft aangetoond dat hij vóór die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hij verwijst hiervoor naar een verklaring van advocaat H. van 9 november 2009 waarin deze laatste bevestigt dat verzoeker zich op 1 maart 2006 op haar kantoor heeft aangeboden met concrete vragen omtrent zijn regularisatie.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de voormelde verklaring gevoegd werd aan zijn aanvraag. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het attest van advocaat H. waarin zij meldt dat verzoeker op 1 mei 2006 is langsgekomen om inlichtingen in te winnen in verband met regularisatie geen geloofwaardige poging inhoudt.

De hamvraag is dus of het kennelijk redelijk is te stellen dat een verklaring of attest van een advocaat waarbij inlichtingen worden ingewonnen aangaande de slaagkansen van het indienen van een regularisatieaanvraag niet kan worden beschouwd als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen.

De Raad stelt vast dat de notie “een geloofwaardige poging ondernemen om een wettig verblijf in België te bekomen” nergens wordt gedefinieerd. Noch in de wetgeving, noch in de verduidelijking aangaande de instructie (*vademecum*) is hierover iets terug te vinden. Verder dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling aangaande de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de laatste informatie verspreid aangaande de instructie met goedkeuring van het kabinet Wathélet (nieuwsbrief vreemdelingenrecht en IPR nr.6-2011 van 8 april 2011, www.kruispuntmi.be) blijkt dat een attest van advocaat (gespecialiseerd in vreemdelingenrecht) aanvaard moet worden als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen als het is ingediend in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en op voorwaarde dat er heel concreet instaat dat de betrokkene op een bepaalde datum vóór 18 maart 2008 heeft gevraagd om regularisatie aan te vragen en dat de advocaat dat toen heeft afgeraden omdat de betrokkene toen niet voldeed aan de toenmalige regularisatiecriteria. Evenwel betwist de verwerende partij ter terechtzitting dat zij gebonden is door de informatie verspreid op de voormelde website en dit wel om reden dat deze informatie geen correcte weergave zou zijn van hetgeen de staatssecretaris zou verklaard hebben. Verzoeker heeft geen bemerkingen dienaangaande. Ter staving van haar verklaring ter terechtzitting heeft de verwerende partij een fax toegestuurd aan de Raad waarbij een brief van 5 mei 2011 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is toegevoegd. In deze brief meldt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het artikel dat gepubliceerd werd op de website Kruispunt, Migratie-Integratie over de zogenaamde nieuwe instructies inzake regularisatie op 8 april 2011 veel verder gaat dan hetgeen hij bevestigd heeft en bijgevolg niet kan worden beschouwd als een correcte weergave van hetgeen hij gezegd heeft. Aangezien het niet duidelijk is wat dan wel werd gezegd en benadrukt wordt dat hetgeen op de website staat niet correct is, meent de Raad dat dan ook geen rekening kan worden gehouden met hetgeen op deze website gepubliceerd staat voor de beoordeling van de redelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing.

Wat de inhoud van het attest betreft, wordt hierin het volgende vermeld:

“Je vous confirme que monsieur S.K.(...) s'est présenté à mon cabinet le 1er mars 2006 pour recevoir des informations concernant la régularisation de sa situation en Belgique” (vrij vertaald: “ik bevestig dat de heer S.K. zich op mijn kabinet heeft aangeboden op 1 maart 2006 teneinde informatie te verkrijgen aangaande de regularisatie van zijn verblijf in België”).

Uit het voormelde attest blijkt enkel dat verzoeker inlichtingen heeft ingewonnen. Welke informatie hij gekregen heeft, kan geenszins uit het attest worden afgeleid. Evenmin blijkt uit dit attest dat de advocaat die verzoeker geconsulteerd heeft verzoeker zou afgeraden hebben om een regularisatieaanvraag in te dienen. Na deze consultatie heeft verzoeker geen verdere stappen ondernomen. Er werd geen regularisatieaanvraag ingediend. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk om uit de enkele vaststelling dat er een consultatie is geweest bij een advocaat waarbij verzoeker inlichtingen heeft ingewonnen inzake een mogelijke regularisatie, zonder verdere gegevens over wat dan wel door de advocaat werd aangeraden en zonder verdere concrete informatie waaruit kan worden nagegaan of het advies van de advocaat werd opgevolgd en uit de vaststelling dat zich in het administratief dossier geen enkel gegeven terug te vinden is inzake een bepaalde procedure inzake verblijf welke zou zijn opgestart, af te leiden

dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een geloofwaardige poging voor 18 maart 2008 heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen.

Waar verzoeker meent uit het arrest nr. 53 968 van 28 december 2010 van de RvV, *a contrario* te kunnen afleiden dat een concreet bewijs, *i.c.* een schriftelijke verklaring van een advocaat omtrent het inwinnen van inlichtingen door verzoeker in verband met een verblijfsmachtiging effectief als een geloofwaardige poging dient te worden beschouwd, kan hij niet worden gevolgd. Het enige dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid is dat de verzoeker in kwestie geen concrete bewijzen had aangebracht van zijn beweringen en dat loutere vermeldingen/beweringen onvoldoende zijn om de onwettigheid van een beslissing aan te tonen. Er wordt in dit arrest op geen enkele wijze aangegeven dat een concreet bewijs wel tot vernietiging zou leiden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals eveneens blijkt uit voormelde bespreking toont verzoeker niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker tot slot meent dat de bestreden beslissing een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet inhoudt omdat zijn duurzame lokale verankering impliciet werd aanvaard, wijst de Raad er nogmaals op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zoals aangegeven in de bestreden beslissing verbindt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe om de instructie van 19 juli 2009 te hanteren voor de beoordeling van de gegrondheid van een dergelijke aanvraag. Verzoeker heeft ook zelf gevraagd om toepassing te maken van deze instructie voor de beoordeling van zijn aanvraag. Zo heeft hij zich, zoals hiervoor reeds vermeld, duidelijk beroepen op het criterium 2.8 van de instructie van 19 juli 2009. In de verduidelijking aangaande de instructie ook wel *vademecum* genoemd, wordt duidelijk gesteld: "*u voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief).*" Aangezien verzoeker niet voldoet aan één van de voorwaarden, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de aanvraag van verzoeker niet gegrond te verklaren. Het loutere feit dat voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden toont geenszins aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of genomen werd met een miskennis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU